

ת"פ 23182/06/19 - אורי אלי ליולקו נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 23182-06-19 מדינת ישראל נ' ליולקו
תיק חיצוני: 258742/2018

מספר בקשה: 139

בפני כבוד השופטת הדס רוזנברג שיינרט
מבקש אורי אלי ליולקו
נגד מדינת ישראל
משיבה
החלטה

לפניי בקשה לפסילת שופט, אשר הוגשה מטעם הנאשם, טרם שמיעת הראיות בתיק. הבקשה הוגשה לאחר שביהמ"ש נתן החלטה הדוחה בקשת הנאשם לביטול כתב אישום על יסוד טענות מקדמיות שונות.

בנימוקי הבקשה, הלין הנאשם כנגד העובדה שביהמ"ש לא זיכה אותו על אתר ולא פסל את כתב האישום, טען כי לא אפשרו לו לטעון את כל טענותיו, טען כי ביהמ"ש אינו קורא את הודעותיו ובקשותיו וכן טען כי ביהמ"ש "בזבז כמעט שעה" בניסיון לשכנעו לקבל ייצוג משפטי.

המשיבה מתנגדת לבקשה וגורסת כי אין במקרה דנן חשש לדעה קדומה או למשוא פנים כנגד הנאשם. כן הדגישה המשיבה בתגובתה כי בהתאם להלכה הפסוקה, כלל הוא כי רק לעיתים נדירות ייקבע כי הפעילות השיפוטית, היא כשלעצמה, לרבות החלטות דיוניות שמתקבלות, מבססת חשש ממשי למשוא פנים.

בהתאם לסעיף 77א(א) לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), התשמ"ד-1984, "שופט לא ישב בדין אם מצא, מיוזמתו או לבקשת בעל דין, כי קיימות נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט".

הלכה היא כי על בית המשפט לפסול עצמו מלשבת בדין, מקום שקיימת אפשרות ממשית, מבחינה אובייקטיבית, של משוא פנים בניהול המשפט. מבחן האפשרות הממשית משמעותו שהשופט גיבש לעצמו עמדה (סופית) באופן שאין עוד טעם בהמשך המשפט (ראו למשל בג"צ 4057/00 בעניין ישקר בע"מ, נה(3) 743).

לאחר ששקלתי את הנטען בבקשה ואת מכלול נסיבות העניין, באתי לכלל מסקנה כי אין במקרה בו עסקינן כל חשש למשוא פנים נגד הנאשם בניהול המשפט, אלא ההפך מכך, ובהמשך לזאת אין מקום לקבלת בקשת הפסילה שבנדון;

התיק נקבע להוכחות בפניי ע"י כב' השופטת גרינברג, לאחר שנשמעו בפניה ההליכים המקדמיים בתיק דנן. חרף

האמור, ומתוך רצון להבטיח שמירה על זכויותיו של הנאשם, משפנה הנאשם בבקשות שונות לביהמ"ש, מהן עלה כי לא ניתן להבנתו מענה מפורט מצדו לאישום, נקבעה על ידי ישיבה נוספת, טרם מועד ההוכחות, לצורך שמיעת תשובתו המפורטת של הנאשם לאישום.

במהלך הדיון, נשמעו בסבלנות ובאריכות רבה טענות הנאשם ובהחלטת ביהמ"ש מיום 6.6.20 ניתן מענה משפטי לכל הסוגיות הנוגעות לעניין.

כעולה מפרוטוקול הדיון, ביהמ"ש אכן פנה לנאשם והציע לו להיעזר בסנגור בניהול משפטו וזאת הן נוכח חובת מינוי סנגור הקיימת בתיק זה והן נוכח התרשמות ביהמ"ש, לפיה עורך דין מקצועי יוכל לסייע לנאשם לנהל את הגנתו, הכוללת בחובה טענות משפטיות לצד טענות עובדתיות, בצורה טובה ומקצועית יותר. ברי כי פניה זו איננה משקפת משוא פנים נגד הנאשם אלא דווקא רצון של ביהמ"ש להבטיח הגנה מיטבית עבור הנאשם.

יתרה מזאת, חרף העובדה שהנאשם לא העלה כל טרזניה נגד האופן שבו נוסח כתב האישום בנוגע לתאריכי תוקפו של הצו נושא כתב האישום, פנה ביהמ"ש מיוזמתו לתביעה על מנת שתבדוק קושי משפטי שאיתר ביהמ"ש בהקשר זה ביחס לעבירה של הפרת צו שיפוטי. ביהמ"ש, המודע לכך שהנאשם איננו מיוצג, ראה עצמו כמי שמוטלת עליו חובה מוגברת לשמירה על זכויות הנאשם ומשכך העלה בדיון בשם ההגנה קושי משפטי הטעון בחינה מצד המאשימה, למרות שהנאשם עצמו לא היה ער לו.

באשר לעובדה שביהמ"ש לא מצא מקום לקבלת בקשת הנאשם לביטול כתב אישום, על יסוד צבר טעמים שפורטו בהחלטה מיום 6.6.20, אציין כי מדובר במתן החלטה עניינית ומשפטית, המבוססת על הדיון והפסיקה, ואין בה כדי לשקף משוא פנים נגד הנאשם או כדי לבסס עילה כלשהי לפסלות שופט (ראו למשל ע"פ 1609/19 שי שוראקי נ' מ"י, 6.3.19, פורסם בנבו).

במכלול הנסיבות ברי כי מותב זה, שטרם החל בשמיעת הראיות בתיק, לא גיבש עמדה כלשהי באשר לעבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום ואין כל חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט.

נוכח האמור עד כה, אני דוחה את הבקשה לפסלות שופט.

בהתאם לסעיף 147(א) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982, "בעל דין שבדעתו לערער על החלטת שופט לפי סעיף 77א לחוק בתי המשפט יודיע על כך לבית המשפט, ומשהודיע יופסק המשפט ולא יימשך עד להחלטה בערעור".

בשים לב לכך שבסעיף 12 לבקשת הפסילה ציין הנאשם כי בכוונתו לערער על היעדר פסילה לביהמ"ש העליון, תופסק שמיעת ההוכחות בתיק שבנדון עד לקבלת החלטת ביהמ"ש העליון בערר על ההחלטה בבקשת הפסילה.

ככל שהנאשם יחזור בו מכוונתו להגיש ערר לביהמ"ש העליון- יעדכן בכך את ביהמ"ש על מנת שלא יעוכב, שלא לצורך.

המשך שמיעת הראיות בתיק.

המזכירות תעביר החלטתי לצדדים ותדאג לסריקת ההחלטה גם בת"פ 30963-09-18, ששמיעתו אוחדה עם התיק דנן.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ב סיוון תש"פ, 14 יוני 2020, בהעדר הצדדים.